

Scénář

Bohuslav Hubálek se narodil do rodiny, která byla proti komunistickému režimu.

pan Hubálek (3,28-3,37): Tatínek mi vštěpoval, to, co nebylo úplně žádoucí v té době, co znamená význam slov jako svoboda, demokracie, lidská práva. No a v listopadu 1989 proběhla zpráva, že bude povolena demonstrace k uctění památek studentů . V souvislosti se zavřením Vysokých škol v roce 1939.

V roce 1989 bylo Bohuslavovi 15 let, proto se mohl zúčastnit demonstrace.

pan Hubálek (4,35-5,02): Takže jsem na tu demonstraci, která v tu chvíli byla ještě povolena vyrazil se svým kamarádem z gymnázia. Můj tatínek tam šel taky, ale šli jsme tam vlastně každý za sebe s tím, že se tam nějak potkáme, protože jsme ani nečekali, že tam bude tolik lidí.

Ve chvíli, kdy pan Hubálek šel po nábřeží a zahrnul na Národní třídu, narazil na policejní kordón. Ten začal demonstranty postupně stlačovat.

pan Hubálek: Kdo pak chtěl odejít tak oni tam udělali takovou uličku kde vlastně ti policisti s těma pendrekama každého toho odcházejícího mlátili. Což jako bylo bolestivé. Ten rozdíl té listopadové demonstrace oproti těm předchozím bylo, že ty předchozí demonstrace ta policie rozháněla tady bylo cílem ty lidi zmlátit.

Jeho tatínek byl zmlácen ve Vyšehradské ulici.

pan Hubálek: V tu chvíli cítíte jedinou věc, strach.

Na konci rozhovoru pan Hubálek vzkázal naší generaci:

pan Hubálek : „Važte si svobody a chodte k volbám.“